

ще са оутѣши прескѳрбный, и любезнѣйшій твоѣ сынз.
 . кѳито ѳставамз свесмѣ глѣбѳка чѣсть.

На любезнѣйшата моѣ мѣтерь

Благопокрѣнѣйшій сынз, Г. Іоан.

О Т В Ѣ Т З.

На оутѣшителното послѣніе пишѳще говѳриме, какз приѣхмѣ оутѣшеніето, коѣто са писало отз любезнаго залѳга (основѣтелното дѣйствиѣлно состоѣтелство), ѣко и да ѣ велико страданіето, и неисцѣлімо. . Но щемз похвалѣ ѳтѣшителните приговѳрки, коѣто произносѣтз намз великое ѳславлѣніе, на крайното ны дѳшевно ѳскорвлѣніе.

Вожделѣнный моѣ сынѣ!

Ты като вожделѣннѣйшій моѣ сынз, оутѣшелз си прескѳрблѣнната ми дѳшѣ: съ привѣтственните и оутѣшителните цѣлбы. Обѣче, чѣдо моѣ! тѣмъ страсть, и тоѣ прескѳрбное слѣчайно, несомнѣнно ѣ весмѣ много болѣзненно и неснѳсно, и съчѣ много внѣтрѣшните ми: и неутѣшно плѣча, и не мога да забрѣва лесно добрѣити даровѣніѣта на оумрѣлата ти единоѳтровнаѣ сестрѣ. . . Ахз! нейно-то цѣломѣдріе! нейно-то преѳспѣваніе! добрѣѣ нейный залѳгз! оувѣ! тѣжко! тѣжко! загѣвнѣхаса моѣ-те ѳчи, ѳмѣлимисѣ живѳта. — Обѣче слаѣва Бѳгѣ, за здравіето на прѳчитѣ ми, любезниѣ чѣда. Съ тоѣ са оутѣшѣвамз, тоѣ на всѣте желѣѣ отз всѣрдце, и ѳставамз.

Любезнѣйшѣмъ твоѣмъ мѣтерь

Ірина Петрѳвна.